

Testimoni Personal: La Meva Lluita per un Habitatge Digne

A mitjans del 2015 vaig prendre una decisió que va canviar la meva vida. Feia tres anys que m'havia divorciat i la meva situació era molt complicada: mare soltera amb dos nens petits i sense cap mena d'ajuda econòmica. Poder pagar la hipoteca era cada cop més difícil, fins que va arribar un moment en què vaig haver de prioritzar. No tenia diners per donar de menjar als meus fills ni podia cobrir les seves necessitats bàsiques; tot el que guanyava treballant se me n'anava a pagar pagaments.

La meva decisió va ser clara: vaig deixar de pagar la hipoteca (cal dir que aquesta hipoteca anava a nom del pare dels meus fills i meu, i que ell no complia amb les seves obligacions econòmiques ni envers els seus fills ni amb les despeses comunes).

Al cap d'una setmana van començar a arribar les cartes; al mes, em van trucar del banc i, quan vaig exposar la meva situació, em van dir que allò no era un problema seu. A més, vaig haver de suportar la pressió de l'altra part perquè el molestaven amb trucades per cobrir el deute.

Un dia, quan anava a buscar el meu fill a l'escola, em vaig trobar la Paca, una de les mares de la classe. Parlant, em va comentar que li volien treure la casa i que anava a la PAH. Tot va quedar en una conversa i vaig marxar pensant-hi. La nit va ser molt llarga: jo mateixa intentava agafar coratge per parlar amb ella i explicar-li la meva situació, però em moria de vergonya. Em sentia culpable d'haver portat la meva família a aquella situació.

Al desembre d'aquell mateix any, la Paca em va acompanyar a la PAH. En arribar, vaig veure un munt de persones assegudes en un cercle explicant com anaven els seus casos. Les persones novingudes ens quedàvem al final. Em vaig presentar i vaig exposar el meu cas; recordo que tothom em mirava i que estava tan espantada que no podia parar de plorar.

Quan vaig acabar d'explicar-ho, em van dir una frase que mai no oblidaré: "Estem aquí per acompanyar-te i ajudar-te, però cap dels qui som aquí som advocats ni gestors. Aprenem amb l'ajuda de tots i tu sola hauràs de fer totes les gestions".

Al cap d'un any i mig vaig signar la dació en pagament amb el deute a zero i un lloguer social a la mateixa casa per a 3 anys, molt assequible per a la meva situació econòmica.

Des que vaig començar a la PAH fins que vaig marxar-ne van passar uns 4 anys. He viscut desnonaments de famílies, manifestacions a les portes dels jutjats per aconseguir ajornar-los o aconseguir un lloguer social; he vist famílies que s'han trobat al carrer sense res i hem ocupat pisos de bancs per a elles. Ens hem manifestat davant la premsa, he participat en assemblees autonòmiques, he empaperat tots els

grans bancs de la comarca, he hagut de córrer de la policia i he patit el dolor, la incertesa i la por de tantes i tantes persones que han passat pel mateix que jo i els meus fills.

A l'abril del 2020, en ple confinament per la COVID-19 i tancats a casa sense poder sortir (soc de la Conca d'Òdena i la meua zona va ser de les més afectades), em va arribar un burofax. Deia que s'acabava el lloguer, que el BBVA havia venut l'habitatge on residíem a un fons d'inversió (un fons voltor) anomenat DIVARIAN i que en volien la venda.

Amb els mitjans que teníem, em vaig acollir a la pròrroga de sis mesos de lloguer que va decretar el govern estatal per l'estat d'alarma. No tenien més opcions i m'ho van concedir.

El temps va passar de pressa i a finals d'any em van avisar que volien vendre el pis i que em donaven tres mesos per marxar. Vaig començar de nou amb les sol·licituds, els recursos i l'aplicació de la Llei 24/2015 del 29 de juliol ("un gran tenidor ha d'ampliar el lloguer fins a 7 anys si la família està en situació de vulnerabilitat").

Tot eren negatives. Van començar els burofaxes setmanals i venien persones a picar a la porta amenaçant que vindrien a treure'ns per la força. Fins i tot, un dia un home es va seure a les escales i cada hora trucava a la porta i ens passava un paper per sota dient que tal dia ens farien fora. Aquell dia em va trucar el meu fill amb una crisi d'ansietat demanant-me que l'anés a buscar, perquè tenia molta por de l'home de la porta.

Em vaig rendir: no podia més amb la situació. Ens van donar de marge fins a l'abril i aleshores se m'obria una altra problemàtica. No podia llogar res de manera reglada perquè, tot i que treballava i podia pagar un lloguer, no tenia un contracte fix.

Vaig trobar un petit apartament d'uns 30 m² al mig del camp, molt apartat de la ciutat, on no em demanaven contracte. No m'ho vaig pensar i ens hi vam traslladar. L'habitatge estava destrossat, brut i amb molts desperfectes, però entre els meus dos fills i jo ho vam netejar, pintar i arreglar per poder-hi viure en unes condicions mínimament dignes.

Quan vaig anar a l'ajuntament de la localitat per empadronar-nos, em van dir que el contracte era il·legal, que allò no estava declarat com a habitatge i que les quatre famílies que hi vivíem estàvem empadronades a la mateixa finca (érem més de 20 persones empadronades). Tot plegat es va convertir en un malson. Quan vam començar a viure-hi, ens vam adonar que era una comunitat similar a una secta, que estava vigilada pels Mossos d'Esquadra i on hi havia un ambient molt enrarit i perillós. Van començar les amenaces dient que, si no fèiem el que la comunitat deia, corríem perill.

Vam viure amb molta por: no podíem sortir de nit, ens perseguien, ens llençaven pedres als vidres, ens tallaven l'aigua... No podíem fer res.

Aquest període va durar des del maig del 2021 fins al novembre. Al juny vaig haver de treure el meu fill d'allà i el vaig enviar a viure amb la seva àvia paterna perquè va caure en una depressió molt greu. La meua filla, per sort, estava fora estudiant, de manera que jo era l'única que em vaig quedar allà. Mai a la meua vida he passat tanta por ni he temut tant per la meua integritat com durant aquell temps.

Però Déu em tenia preparada una solució meravellosa. Un dia em vaig trobar al supermercat amb una amiga, una de les de sempre, del meu grup de la JOC. Em va notar de seguida que em passava alguna cosa. Li vaig explicar tot el que m'havia passat, coses que jo no havia explicat mai a ningú. Aleshores tot es va començar a moure i les peces van anar encaixant. Com en el joc del telèfon, es van anar trucant les unes a les altres per parlar. Un dia vam quedar per fer un cafè totes juntes i allà em van dir que sabien el que m'estava passant i que totes s'oferien a avalar-me amb el seu contracte.

La Mari Carmen, la Mari Angels, la Raquel, l'Eva, la Rocío i l'Anna estaven decidides a ajudar-me.

El 2 de desembre del 2021 vaig signar el contracte de lloguer de la casa on visc ara. L'Anna em va fer d'avaladora, ja que amb una sola persona n'hi havia prou, i entre totes van posar diners perquè jo pogués pagar els dos mesos de fiança i el mes en curs. Us haig de dir que érem més de 20 persones fent la mudança: les meves amigues, els seus companys, els amics de la meva filla...

A dia d'avui visc en una petita casa amb els meus dos fills. És molt acollidora i ens està sanant a tots. Dono gràcies a Déu cada dia pel sostre que ens empara, per les meves amigues del Kairoi i per poder viure i veure créixer els meus fills en pau.

Així i tot, amb molta tristesa, he de dir que la problemàtica de l'habitatge, del lloguer, dels desnonaments i de la manca de lleis justes continua ben viva. És la dura realitat que la meva família i jo hem après a superar, però que tantes i tantes altres famílies han de patir dia rere dia.